Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσία καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ :	Ἐξωτερικοῦ :
Ἐτησία. . . δρ. 7.—	Ἐτησία φρ. χρ. 8.—
Ἑξάμηνος. . » 4.—	Ἑξάμηνος φρ. χρ. 4.50
Τρίμηνος . . » 2.15	Τρίμηνος φρ. χρ. 2.40

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΛΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικοῦ λεπτ. 15. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0.15.

ΦΥΛΛΑ ΠΑΛΑΙΑ :

Τῆς Α' Περιόδου, ἕκαστον λεπ. 30 [φρ. 0.30]

Τῆς Β' Περιόδου λεπτ. 20 [φρ. 0.20.]

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου, ἀρ. 38 παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμ. 12ος — Ἐν Ἀθήναις, 22 Ὀκτωβρίου 1905 — Ἔτος 27ον—Ἀριθ. 47

ΤΟ ΚΑΝΟΝΙ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'. (Συνέχεια.)

Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ Ἀγλαΐα ἔρριπτεν ἐναγώνια βλέμματα εἰς μίαν θέσιν, ἡ ὁποία δὲν ἦτο ἡ θέσις τοῦ ἀπολωλότος υἱοῦ, καὶ ἡ ὁποία ἔμενε κενὴ ἐπίσης.

— Ἂν ἐπήγαινα νὰ φωνάξω τὴν Ἀσπασία; —ἐτόλμησε τέλος νὰ ἐρωτήσῃ τὸν πατέρα της.

Ὁ κ. Πεντεπῆς ἐστήριξε τὸ ποτήρί του, τὸ ὁποῖον ἦτο γεμάτο μὲ μισόξυνο κρασί, ἐσκούπισε μὲ ἐπισημότητα τὰ μουστάκια του καὶ τὰ γένεια του, καὶ εἶπε :

— Πήγαινε νὰ την φωνάξῃς· σοῦ το ἐπιτρέπω.

Ἠκούσθη ἡ φωνὴ τῆς Ἀγλαΐας εἰς τὸν διάδρομον, καὶ ἔπειτα ἡ ἀπάντησις τῆς Ἀσπασίας :

— Μιὰ στιγμή, σιάνω τὰ μαλλιά μου.

— Σιάνει τὰ μαλλιά της, ἐπανέλαβε μειδιῶν ὁ κ. Πεντεπῆς· πρέπει νὰ την ἀφήσωμεν νὰ τα τελειώσῃ, δὲν εἶν' ἔτσι, Θεοδώρα ;

Ἡ κυρία Θεοδώρα δὲν ἀπήντησεν οὔτε μὲ τὸ νεῦμα οὔτε μὲ τὸ στόμα. Ἐκύτταζε τὸ βάθος τοῦ πιάτου της, καὶ εἰς τὸ μέσον αὐτοῦ ἔβλεπε ἕνα ράγισμα νωπὸν ἀκόμη. Ἂν ἡ περίστασις ἦτο διαφορετική, ἡ Ἀσημίνα, ἡ μία καὶ μόνη ὑπηρέτρια τοῦ σπιτιοῦ, θὰ ἐτραβοῦσε τῶν παθῶν της τὸν τάραχον. Ἀλλὰ σήμερον δὲν ἠμποροῦσε νὰ γίνῃ λόγος παρὰ διὰ τὴν ἐξαφάνισιν τοῦ Ἀριστείδη της. Καὶ ἡ κυρία Πεντεπῆ, μὲ τὴν ἀπελπισίαν της, ἐσκέπτετο μήπως τὸν ἐσκότωσε κανένα αὐτοκίνητον, μήπως τὸν ἔκοψεν ὁ τροχιόδρομος, μήπως τον ἐσκότωσε κανένα «κάρρον ἀπὸ ρυτῆρος ἐλαῦνον», ὅπως γράφουν αἱ ἐφημερίδες; μήπως τὸν ἔπιασαν εἰς καμμίαν διαδήλωσιν, μήπως τὸν ἐδολοφόνησε κανένας κακὸς συμμαθητής του, ἢ μήπως ἐπῆγε κ' ἐκρημνίσθη ἀπὸ τὸ ἀέτωμα τοῦ Παρθενῶνος διότι ἐπῆρε 0 εἰς τὰ Λατινικά...

Εἶχεν ἀφήσῃ ἄθικτον τὸ βραστό της καὶ ἦτο διατεθειμένη νὰ μὴν ἐγγίσῃ οὔτε τὲς τηγανητὲς πατάτες της, ὅταν, σὰν ἀνεμοστρόβιλος, εἰσήλασεν ἡ Ἀσπασία, μὲ τὸ καναρὶ φόρεμά της, ἀλλὰ μὲ ἕνα κότσον τόσον ὑψηλὸν καὶ ἀλλόκοτον τὴν θέαν, ὥστε ἀπὸ αὐτὸν εὔκολον ἦτο νὰ καταλάβετε τὴν αἰτίαν τῆς ἀργοπορίας της.

«Εἰσήλασεν ἡ Ἀσπασία, μὲ τὸ καναρὶ φόρεμά της.» (Σελ. 369, στήλ. β'.)

Ἐξεδίπλωσε τὴν πετσέταν της μὲ χειρονομίαν χαριτωμένην.

— Ἄχ! καλέ μου μπαμπᾶ... ἄχ! ἀγαπητή μου μαμμά, σᾶς ζητῶ συγγνώμην. Τὰ μαλλιά μου δὲν στέκονται! Δὲν ἐννοοῦν νὰ κατσαρωθοῦν, τὰ εὐλογημένα! Ἔκαμα ἕνα τέταρτον τῆς ὥρας, ὡς ποῦ νὰ κάμω μία μπούκλα! Ἄ! μὰ εἶνε ἀνυπόφορα!

Καὶ ἐφίλησε τὸν παρακαθήμενόν της, τὸν μικρὸν Ἀριστόδημον, ἐνῷ συγχρόνως ἔβαζε (κανεὶς δὲν ἔμαθε ποτὲ τὸ διατί) κάτι χάχανα, ποῦ ἐχάλασεν ὁ κόσμος...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Βραχεῖα παρέκβασις διὰ τὴν δεσποινίδα Ἀσπασίαν Πεντεπῆ.

Ἡ δεσποινὶς Ἀσπασία Πεντεπῆ ἦτο δεκαεννέα ἐτῶν· ἡ ἀδελφή της Ἀγλαΐα δεκαοκτώ· ἡ Μαριάνθη δεκαπέντε, ὁ Ἀριστείδης δεκατριῶν καὶ ὁ μικρὸς Ἀριστόδημος δέκα.

Ὁ πρωτότοκος υἱός, ὁ Ἀριστογείτων, ἡλικίας εἰκοσιτεσσάρων ἐτῶν, δὲν ἔμενε μαζὶ μὲ τοὺς γονεῖς του. Ἦτο ζωγράφος, σχεδιαστής, ξυλογράφος, χαλκογράφος, τσιγκογράφος, ὀλίγον τι γλύπτης καὶ ἐν ἀνάγκῃ μηχανικὸς καὶ ἀρχιτέκτων, εἶχε δὲ τὸ ἐργαστήριόν του ἔξω ἀπὸ τὰς Ἀθήνας, μεταξὺ Γαργαρέττας καὶ Καλλιθέας.

Περιττὸν νὰ εἴπωμεν ὅτι αὐτὸς ἦτο ἡ δόξα τοῦ ἀρσενικοῦ μέρους τῆς οἰκογενείας Πεντεπῆ.

Ἡ ἀδελφή του Ἀσπασία ἦτο ἡ θηλυκὴ δόξα της. Εἶχε καὶ αὐτὴ μάθῃ ὁ-

πως ὅλα τὰ κορίτσια, γραμματικήν, ὀρθογραφίαν, ἀριθμητικὴν καὶ γεωγραφίαν, ἀλλὰ εἶχε κατορθώσῃ νὰ τα λησμονήσῃ ὅλα, καὶ μάλιστα πολὺ γρηγορώτερα παρ' ὅσον τὰ περισσότερα ἀγόρια λησμονοῦν τὴν ἄλγεβραν καὶ τὴν τριγωνομετρίαν. Εἰς ἡλικίαν δεκαὲξ ἐτῶν ἔγραφεν ὀρθογραφικῶς ἐπάνω-κάτω· εἰς τὰ δεκαεπτὰ εἶχε καταργήσῃ τὴν δασεῖαν καὶ τὴν περισπωμένην· εἰς τὰ δεκαοκτὼ εἶχεν ἐξοστρακίσῃ πλείστας διφθόγγους, τὸ η καὶ τὸ υ, καὶ τὰ ἔγραφεν ὅλα μὲ ι· καὶ εἰς τὰ δεκαεννέα ἔκαμνε τόσα ὀρθογραφικὰ λάθη, ὅσα κάμνουν ὅλοι μαζὶ οἱ γράφοντες εἰς τὴν Ἑλλάδα, «τὸ Ληξοῦρι, καὶ τοὺς ἄλλους τόπους» — ὅπως ἔλεγεν ὁ μακαρίτης Λασκάρατος.

Εἰς ἀντιστάθισμα ὅμως αὐτῆς τῆς ἐλλείψεως εἶχε κάμῃ μεγίστας προόδους εἰς τὰ ζητήματα τοῦ στολισμοῦ καὶ τοῦ καλλωπισμοῦ· αὐτὴ ἔκαμνε τὰ καπέλλα τῆς Μαριάνθης, τὰ φουστάνια τῆς Ἀγλαΐας καὶ τὲς πόλκες τῆς κυρίας Πεντεπῆ. Σοῦ ἔπιανε ἕνα παλιὸ καστόρι, ποῦ δὲν θὰ το κατεδέχετο οὔτε ὁ τελευταῖος κουρελιάρης τοῦ δρόμου, καὶ μὲ μία γροθιὰ ἀπ' ἐδῶ, μία τσιμπιὰ ἀπ' ἐκεῖ, τὸ μετεμόρφωνεν εἰς καπελλίνο πρώτης τάξεως, καλλίτερα καὶ ἀπὸ τὴν καλλίτερη καπελλοῦ. Ἔπιανε μέσα στὰ εὐκίνητα δάκτυλά της τὴν δαντέλλαν τῶν 20 λεπτῶν ὁ πῆχυς, καὶ σοῦ την διώρθωνε μὲ τόσην ἐπιτηδειότητα, ὥστε θὰ τὴν ἔλεγες ἱσπανικὴν δαντέλλαν ἢ κιποῦρι ἑκατὸν ἐτῶν. Τέλος, μὲ κουρέλια μεταξωτά, μὲ χαρτόνι, μὲ λάστιχα καὶ μὲ σπάγγον, κατώρθωσε νὰ προσφέρῃ εἰς τὸν πατέρα της, ὡς δῶρον τῆς Πρωτοχρονιᾶς, μίαν γραβάταν σχήματος *πλαστρόν*, τόσον ὡραίαν καὶ μεγαλοπρεπῆ, ὥστε ὁ καϊμένος ὁ κ. Παντεπῆς δὲν κατώρθωνε ν' ἀνακαλύψῃ ἀρκετὰς «ἐπισήμους ἡμέρας» διὰ νὰ την φορῇ. Τὴν ἐκύτταζεν ἐνίοτε τὰς Κυριακάς, καὶ ἐδάκρυζεν ἀπὸ εὐχαρίστησιν.

Καὶ ἰδοὺ διατί ἡ δεσποινὶς Ἀσπασία Πεντεπῆ εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ ἔρχεται ἐξώρας εἰς τὸ τραπέζι, νὰ φορῇ ἰδιότροπα φουστάνια, νὰ κτενίζεται ὅπως της κατέβαινε καὶ νὰ χαλᾷ τὸν κόσμον ἀπὸ τὰ χάχανα, ἐνῷ ἡ μητέρα της, ἀντὶ νὰ καταπίνῃ τὸ φαγητόν της, κατέπινε τὰ πικρά της δάκρυα.

Ἡ δεσποινὶς Ἀσπασία ἦτο νεράϊδα καὶ μάγισσα εἰς τὰ χειροτεχνήματα, γνωρίζετε δὲ πολὺ καλὰ ὅτι αἱ μάγισσες καὶ αἱ νεράϊδες ἔχουν τὸ προνόμιον νὰ περιγελοῦν τοὺς κοινοὺς θνητούς. Καὶ ἡ δεσποινὶς Ἀσπασία δὲν ἐξεχνοῦσε τὰ προνόμιά της, σᾶς βεβαιῶ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

Ὅπου τὸ δρᾶμα ἐξακολουθεῖ.

Ὅταν ἀπέφαγαν, ἐπέρασαν ὅλοι εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς ὑποδοχῆς. Ὁ κ. Πεντεπῆς ἐκύτταξε τὸ ὡρολόγι του.

— Μία παρὰ δέκα... Αὐτὸς ὁ ἄθλιος, ὁ Ἀριστείδης, ὡρισμένως ὑπερβαίνει τὰ ὅρια τῆς ὑπομονῆς μας. Τρέχω εἰς τὸ Λύκειον νὰ μάθω ἂν ἐπῆγε σήμερον τὸ πρωΐ, καὶ θὰ ἐπιτρέψω νὰ σας ἀνακοινώσω ὅ,τι μάθω, πρὶν μεταβῶ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν μου.

— Εὐχαριστῶ, Ἀριστοτέλη μου, εὐχαριστῶ, εἶπε μὲ φωνήν, ὄχι πλέον ἐκπνέουσαν, ἀλλὰ ξεψυχισμένην ἡ κυρία Πεντεπῆ.

— Πάρε, ἐξηκολούθησεν ὁ πατέρας, ἐξάγων ἀπὸ τὴν ἐσωτερικὴν τσέπην τῆς ρεδιγκότας του ἕνα τετράδιον. Πάρε νὰ διαβάσῃς, ὡς ποῦ νὰ γυρίσω, τὸν Ἔλεγχον τῆς προόδου καὶ διαγωγῆς του. Θὰ ἰδῇς πόσον εὐχαριστημένοι εἶνε οἱ καθηγηταί του ἀπὸ τὸν γυόκα μας!

— Ἀ! ἀλήθεια; εἶπεν ἡ κυρία Πεντεπῆ, μὲ κάποιαν δυσπιστίαν.

— Ἀ! ναί... ναί... Θὰ το ἰδῇς, θὰ το ἰδῇς!

Καὶ ὁ κ. Πεντεπῆς ἐξῆλθεν ἀπὸ τὴν οἰκίαν του.

— Διάβασέ μου, Ἀγλαΐα, τοὺς βαθμούς του...

Ἡ Ἀγλαΐα ἤνοιξε τὸ τετράδιον καὶ ἀνέγνωσε:

«Ἀριστείδης Πεντεπῆς, μαθητὴς τῆς Β' γυμνασιακῆς τάξεως. Τριμηνιαῖοι βαθμοί: *Ἑλληνικά*, 2, 2, 0. *Παρατηρήσεις*: Ἀξιοθρήνητος ἡ ἀμέλεια τοῦ μαθητοῦ τούτου, ἀμιλλωμένη πρὸς τὴν ἀταξίαν του. Γραπτὰ 0, προφορικὰ 0, φιλομάθεια 0.

«*Λατινικά*, 2, 1, 0. *Παρατηρήσεις*: Ὁ μαθητὴς οὗτος φαίνεται ἔχων ἀμετάτρεπτον ἀπέχθειαν πρὸς τὰς νεκρὰς γλῶσσας.

«*Μαθηματικά*: 0, 0, 0. — Χωρὶς παρατηρήσεις...

«*Ἱστορία*: 2, 4, 3. — Ἀμελέτητος, ἄτακτος καὶ προπέτης. Ἔσχε τὴν αὐθάδειαν νὰ διαβεβαιώσῃ, ἐν πλήρει παραδόσει, ὅτι εἶνε ὁ πρῶτος ἱστορικὸς τοῦ κόσμου, διότι καθ' ἑκάστην ἡ μητέρα του τῷ λέγει ὅτι «τῆς κάμνει... ἱστορίες!»

Ἡ Μαριάνθη δὲν κατώρθωσε νὰ κρατήσῃ τὰ γέλια. Ἡ κυρία Πεντεπῆ τῆς ἔρριψε βλέμμα ἔμπλεων ἀγανακτήσεως. Ἡ Ἀγλαΐα ἐξηκολούθησε:

«*Γαλλικά*: Βαθμοί, τίποτε... *Παρατηρήσεις*: Δὲν ἦλθεν οὐδ' ἅπαξ εἰς τὸ μάθημα.

«*Γυμναστική*: Διαγωγὴ 6, ἀσκήσεις 9. *Παρατηρήσεις*: Ἐπιδίδει εἰς τὴν γυμναστικήν, ἀλλ' ἰδίως ὅπου ἀπαιτοῦνται μονονπόδες καὶ διόλου βραχίονες.

—Ἀ! εἶπεν ἡ κυρία Πεντεπῆ μὲ στεναγμὸν ἀνακουφίσεως. Νὰ ἐπὶ τέλους καὶ καλοὶ βαθμοί. Δὲν ἐννοῶ ὅμως γιατί ὁ καθηγητὴς λέγει ὅτι δέν του χρειάζονται βραχίονες, τοῦ παιδιοῦ μου. Τὸ ἤθελε κουτσοχέριχο; Τί λές, Μαριάνθη;

Ἡ Μαριάνθη, ἀντὶ ἀπαντήσεως, ἔξυσε τὴν πλάτην της, ὅπου φαίνεται εἶχαν ἀφίσῃ τὰ ἔχνη τῆς δυνάμεώς των οἱ βραχίονες τοῦ κυρίου Ἀριστείδη.

— Ἐξακολούθησε, Ἀγλαΐα! διέταξεν ἡ κυρία Πεντεπῆ.

—«*Γενικὴ παρατήρησις τῆς Διευθύνσεως*: Συνεπείᾳ τῶν παρατεινομένων ἀταξιῶν καὶ ἀτασθαλιῶν του καὶ τῆς ἰσχυρογνώμονος ἀμελείας του, ὁ Ἀριστείδης Πεντεπῆς χαρακτηρίζεται ἔσχατος τῶν μαθητῶν τῆς τάξεώς του. Ὁ σύλλογος τῶν καθηγητῶν, προταθείσης τῆς ἀποβολῆς του, ἀπεφήνατο ὅπως ἀναβληθῇ αὕτη ἐπὶ τρίμηνον ἕως ὅτου ἐκλείψῃ πᾶσα ἐλπὶς πρὸς ἐπανόρθωσίν του...»

Μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἀπειλητικῆς ταύτης σημειώσεως, φοβερὰ σιγὴ ἐβασίλευσεν ἐντὸς τῆς αἰθούσης. Ἡ κυρία Πεντεπῆ ἀπέμαξε μερικὰ νέα δάκρυα, συλλογιζομένη ὅτι οἱ κύριοι καθηγηταὶ εἶνε οἱ ἀδικώτεροι τῶν θνητῶν ἀνθρώπων καὶ ὅτι ὅλοι οἱ μεγάλοι ἄνδρες, τῶν ὁποίων τὰ ὀνόματα δοξάζει ἡ ἱστορία, ἔπαιρναν μηδενικὰ εἰς τὸ σχολεῖον. Ἡ Ἀσπασία μὲ τὴν μύτην της κολλημένην εἰς τὸν *καθρέπτην*, ἐσυλλογίζετο ὅτι λιγάκι *φριζάρισμα* εἰς τὰ δεξιὰ τῆς *μπούκλας* της θὰ ἔκαμνε περισσοτέραν *φιγοῦραν*. Ἡ Μαριάνθη ἐσυλλογίζετο μελαγχολικώτατα τὸ μάθημα τῆς φυσικῆς εἰς τὸ ὁποῖον θὰ ἔδιδεν ἐξετάσεις. Καὶ τέλος ἡ Ἀγλαΐα εἶχε διάθεσιν νὰ κοιμηθῇ...

— Ἀχ! Χριστέ μου! ἐφώναξεν ἔξαφνα ἡ κυρία Πεντεπῆ· ἔρχεται ὁ πατέρας!... Καὶ εἶμαι βεβαία πῶς εἶνε μόνος!

Καί, ἀφοῦ ἐξεστόμισε τοὺς προφητικοὺς τούτους λόγους, ἡ κυρία Πετεπῆ ἐτοποθέτησε τὰ δύο χέρια της πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν της, διὰ νὰ μὴν ἰδοῦν τὸ φρικῶδες θέαμα.

Ὁ κ. Πεντεπῆς εἰσῆλθε. Καὶ ἦτο μόνος!

(Ἕπεται συνέχεια)

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

ΑΠΟ 1ης ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1905

—ἀρχομένου τοῦ 28ου ἔτους—

Η ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ» ΚΑΝΟΝΙΖΕΤΑΙ ΩΣ ΕΞΗΣ:

Ἐσωτερικοῦ:		Ἐξωτερικοῦ:	
Ἐτησία	δρ. 8.—	Ἐτησία	φρ.χρ.10.—
Ἑξάμηνος	» 4,50	Ἑξάμηνος	» » 5,50
Τρίμηνος	» 2,50	Τρίμηνος	» » 3.—
Τὸ φύλλον	» —,20	Τὸ φύλλον	» » —,20
Φύλ. προηγ. ἐτῶν	—,25	Φύλ. προηγ. ἐτῶν	—,25

☞ Ἴδε Ἀλληλογραφίαν φύλλου 43.

ΤΑ ΚΟΤΣΥΦΙΑ ΤΟΥ ΚΥΡ ΣΤΑΘΗ

— Ὤ! Ζωή μου! κύττα τί ὡραῖες φράουλες! Καὶ εἶνε... ἕνα σωρό! Νὰ πᾶμε νὰ κόψωμε; τί λές;

Αὐτὴν τὴν ἐρώτησιν ἔκαμεν ὁ Δῆμος, ἀπὸ τὴν κορυφὴν τοῦ χαμηλοῦ τοίχου, ὅπου ἦτο σκαλωμένος.

— Ναί, βοήθησέ με λοιπὸν νὰ ἀνεβῶ κ' ἐγὼ στὸν τοῖχο! εἶπε μὲ προθυμίαν ἡ Ζωή. — Μά... κάνει νὰ πᾶμε;

— Βέβαια καὶ κάνει... Ὁ γείτονάς μας τὸ εἶπε τῆς μαμμᾶς. Εἶπε πῶς αἱ φράουλες θὰ χαλάσουν, τόσον καιρὸ ποῦ θὰ λείψῃ ὁ ἴδιος, καὶ πῶς ἂν ἤθελε, νὰ κόψῃ ἡ μαμμὰ ὅσες θέλει.

Καὶ ὁ Δῆμος ἐβοήθησε τὴν ἀδελφοῦλαν του νὰ σκαλώσῃ εἰς τὸν τοῖχον. Ἀπὸ ἐκεῖ ἐπῆδησαν εἰς τὸν διπλανὸν κῆπον, καὶ ὁ τρύγος ἤρχισε...

— Κύττα τί εὔμορφες ποῦ εἶνε! καὶ τί γλυκιές! ἐφώναζεν ὁ Δῆμος, καθὼς ἔκοβε ἀπὸ τὸ αὐλάκι, κ' ἔγέμισε τὸ ροδαλὸ στοματάκι του μὲ φράουλες.

Ἔκοβαν κ' ἔτρωγαν μὲ ἀρκετὴν ὄρεξιν, καὶ τὰ δύο ἀδελφάκια.

— Ξέρεις, Ζωή, εἶπεν ἔξαφνα ὁ Δῆμος· ἦρθε, λέει, ἕνας γέρος κύριος κ' ἐκάθησε σ' αὐτὸ τὸ σπίτι, καὶ τον λένε, λέει, Κηπουρό.

— Ὤ! τρομάρα μου! νὰ τος! ἔρχεται κι' ὅλας! ἐφώναξεν ἡ Ζωή. Εἶδες, πού σου ἔλεγα πῶς δὲν κάνει νὰ 'μποῦμε ἐδῶ μέσα; Πᾶμε νὰ φύγωμε! Δὲν ξέρεις πῶς φοβᾶμαι!

Ἔτρεξαν καὶ τὰ δύο, κ' ἐκρύφθησαν πίσω ἀπὸ κάτι δενδράκια, ἐνῷ ὁ κὺρ Στάθης ἐπλησίασε κ' ἐκύτταξε τὸ αὐλάκι του, ὅπου ἦσαν φυτευμένες αἱ φράουλες.

— Ἀ! μὰ αὐτὰ τὰ καταραμένα τὰ κοτσύφια κοντεύουν νὰ μού τες φᾶνε ὅλες! ἐφώναξε. Δὲν ὑποφέρονται πιά! Πρέπει ἐπὶ τέλους νὰ πάρω τὸ τουφέκι μου, καὶ νὰ τα σκοτώσω, αὐτὰ τὰ κλέφτικα πουλιά.

Καὶ ἐξεκίνησε βιαστικὸς καὶ γρήγορος πρὸς τὸ σπίτι.

Τρομαγμένα καὶ σαστισμένα τὰ δύο ἀδελφάκια, ἐσκαρφάλωσαν πάλιν στὸν τοῖχον των, κ' ἔτρεξαν νὰ κρυφθοῦν, λαχανιασμένα, εἰς τὴν ἀγκαλιὰ τῆς μητέρας των.

— Τί τρέχει, πουλάκια μου; εἶπεν ἡ μητέρα, τί σας συνέβη;

— Θέλει νὰ μας σκοτώσῃ! εἶπε μὲ θρήνους καὶ δάκρυα ἡ Ζωή. Θαρρεῖ πῶς εἴμαστε κοτσύφια!

— Γιατί, λέει, ἐφάγαμε ὅλες τὲς φράουλες! εἶπε καὶ ὁ Δῆμος. Μά, ἐσεῖς δὲν μας εἴπατε, πῶς μπορούσαμε νὰ φᾶμε;... Δὲν θὰ τον ἀφίσετε νὰ μας σκοτώσῃ, δὲν εἶν' ἔτσι, μητέρα;

Ἡ μητέρα ἐκύτταξε μὲ πολλὴν ἀπορίαν τὰ παιδάκια της· ἀλλὰ αὐτὰ ἐπὶ τέλους τὴν ἔκαμαν νὰ ἐννοήσῃ τί συνέβη, καὶ τότε ἐκείνη τοῖς ἐξήγησε τί ἔτρεχε:

— Δὲν ἑκατοικοῦσε κανένας στὸ διπλανὸ σπίτι, ὅταν σᾶς το εἶπα· τώρα ὅμως ἦλθεν ὁ κὺρ Στάθης, καὶ δὲν πρέπει νὰ ξαναπᾶτε. Νομίζω ὅτι τὸ καλλίτερον εἶνε νὰ ἔλθετε τώρα μαζί μου καὶ νὰ τού το 'πῆτε ὅτι δὲν το ἐγνωρίζατε καὶ ὅτι λυπεῖσθε πολὺ καὶ δὲν θὰ το ξαναπάμετε. Ἐλᾶτε, πᾶμε... τώρα ἑκατάλαβα γιατί ἐθύμωσε.

Κρατούμενα σφιχτὰ ἀπὸ τὰ χέρια τῆς μαμμᾶς, ἐπῆγαν πάλιν τὰ δύο ἀδελφάκια πρὸς τὸν διπλανὸν κῆπον, καὶ ἡ μαμμὰ τὰ ἐβοήθησε νὰ ἐξηγηθοῦν εἰς τὸν κὺρ Στάθην.

— Νά μας συχωρέσετε ποῦ ἐπειράξαμε τὲς φράουλες, εἶπε φοβισμένος ὁ Δῆμος· ἐνομίζαμε ὅμως πῶς ἠμπορούσαμε, καί, σᾶς παρακαλοῦμε πολύ, μὰ παραπολύ, νὰ μή μας σκοτώσετε.

Ὁ κὺρ Στάθης ἔσκασε στὰ γέλια.

— Ὄχι, ὄχι, δέν σας σκοτώνω, ἐσᾶς, διότι ἐσεῖς δὲν εἶσθε κοτσύφια, καὶ διότι ἤλθατε καὶ μου εἴπατε τί ἐκάματε. Νά σας 'πῶ ὅμως... ἐνόμισα πῶς ἦταν πραγματικῶς τὰ κοτσύφια...

Ἀπὸ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ὁ Δῆμος καὶ ἡ Ζωὴ ἔγιναν ἄκροι φίλοι μὲ τὸν κὺρ Στάθην, ὁ ὁποῖος πολὺ συχνὰ τοὺς ἐφίλευε μὲ ὡραῖα φροῦτα καὶ ὡραιότερα ἄνθη ἀπὸ τὸν κῆπον τοῦ.

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

Ο ΕΛΕΦΑΣ ΤΗΣ Α. Μ. ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΚΟΥΚΟΥΜΠΙΜΠΗ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Κ'.

Ὁ χορὸς ἐξακολουθεῖ. Ὁ Κουκουμπιμπῆς ἐπιτέλους κουράζεται καὶ κάθεται κάτω, λαχανιασμένος ἀλλὰ καὶ γελαστός.

Γότε καὶ ὁ Ἐλέφας διαλύεται, χαλιέται, γίνεται τρία κομμάτια: Τὸ ἕνα κομμάτι εἶνε τὸ κεφάλι· τὸ ἄλλο κομμάτι εἶνε τὰ πισινά πόδια, καὶ τὸ ἄλλο τὰ ἐμπροσθινά. Ἀλλὰ κάθε ζευγάρι πόδια ἐλεφαντινά, εἶνε καὶ ἀπὸ ἕνας ἄνθρωπος!

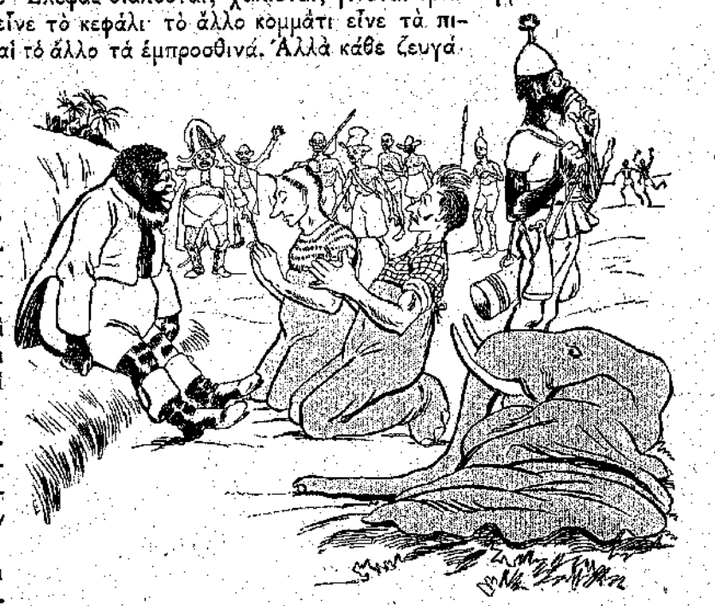

Μάλιστα! Μέσα ἀπὸ τὸν πρώην Ἐλέφαντα βγαίνουν δύο ἄνθρωποι. Καὶ οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ εἶνε οἱ δύο λευκοὶ σχοινοβάται. Καὶ γονατίζουν ἐμπροστὰ εἰς τὸν Βασιλέα — σὰν ἄνθρωποι αὐτὴ τὴ φορά, — καὶ τὸν παρακαλοῦν νὰ τους συγχωρέσῃ γιὰ τὴ φάρσα ποῦ του ἔπαιξαν, γιὰ τὴν κατεργαριά, γιὰ τὴν ἀπάτη...

— Συχώρεσέ μας. Μεγαλειότατε, τοῦ λένε, καὶ δὲν θὰ το ξανακάμουμε!

Ὁ Κουκουμπιμπῆς μιλιά...

Ὁ Ἀρχικυνηγός, συνένοχος σ' αὐτὴ τὴν κατεργαριά, πατεῖ ἐπάνω σὲ καρφιὰ καὶ 'ς ἀναμμένα κάρβουνα. Μὲ ἄλλους λόγους ἔχει ἀνησυχία μαύρη καὶ φοβερή. Τί θὰ πῇ ὁ Βασιλεύς; Πῶς θὰ πάρῃ τὸ πρᾶγμα; Θὰ θυμώσῃ, ἢ θὰ τους συχωρέσῃ;

Νὰ ἰδοῦμε!

(Ἕπεται συνέχεια)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΤΟ ΤΡΟΧΟΣΠΙΤΟ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΑ'. (Συνέχεια.)

Εἶχε διαδοθῆ εἰς τὴν Λίλλην ὅτι ὁ διάσημος ἐκεῖνος συγγραφεὺς εἶχε τὸν δάκτυλόν του ἐκεῖ, καὶ ἀμέσως αἱ θέσεις ὑπερετιμήθησαν εἰς τὸ τριπλάσιον. Ἡ Μαργαρὼ ἦτο πάλιν εἰς τὰ μεγαλεῖά της.

— Τί κάμνεις λοιπὸν αὐτοῦ, Μαργαριταροῦλά μου; τῆς εἶπεν ὁ νέος της γαννός, ὅταν τὴν εἶδεν ἔξαφνα νὰ φυλλομετρᾷ μὲ πολλὴν προσοχὴν ἓν βιβλίον μὲ εἰκόνας, ἀντὶ ν' ἀποστηθίζῃ τὸ μέρος της.

— Ὡς βλέπετε, σπουδάζω τὴν Σταχτομποῦτά μου!

Πραγματικῶς, μὲ τὴν ἱστορίαν τῆς Σταχτομπούτας εἰς τὸ χέρι, ἐσπούδαζεν ὅλας τὰς στάσεις καὶ τὰς χειρονομίας καὶ τὰς κινήσεις που ταιριάζουν εἰς μίαν βαπτιστικὴν νεράϊδας, καὶ ἐφαντάζετο τί θαυμασίαν ἐντύπωσιν θὰ ἔκαμνε εἰς τὸ κοινόν, ὅταν θὰ ἔβγαινε, μέσα στὰ λουλούδια καὶ τὴν πρασινάδα, ἐπάνω στὴν σκηνήν.

— Ἡ καλὴ σκηνοθεσία εἶνε πολὺ καλὸ πρᾶγμα, εἶπεν ὁ συγγραφεύς, ἀλλὰ ἡ καλὴ μνήμη εἶνε ἀκόμη χρησιμώτερον.

— Ὤ! ὅσο γι' αὐτό, δὲν πρέπει νὰ ἔχετε καμμίαν ἀνησυχίαν, κύριε· ἄμα δὲν γνωρίζω κάτι τι, λέγω μόνη μου ὅ,τι φαντάσθῶ.

— Λοιπὸν ἡ πέννα τῆς Μαργαριτούλας ξεπερνᾷ τὴν πέννα τοῦ κόμητος Κ. ἠρώτησεν εἰρωνικῶς ὁ νέος της φίλος.

Ἡ Μαργαρὼ ἐνόησεν, ἐκοκκίνησε καὶ ἀπεκρίθη δειλά:

— Συγχωρήσατέ με, κύριε· θὰ μάθω πολὺ καλὰ ἀπ' ἔξω τὴν *πέννα σαι*.

Καὶ ἡ Μαργαρὼ ἀμέσως ἔπιασε νὰ μάθῃ καλὰ τὸ μάθημά της.

Κάποτε ὅμως τῆς συνέβαινε πάλιν νὰ διακόπτεται, ἀλλὰ χωρὶς νὰ το θέλῃ.

— Δέν μου λές. Πετρογιάννη.. ἄ! ὄχι... ἤθελα νὰ πῶ: «Χρυσό μου βασιλόπουλο». Ἄμα με παρουσιάσῃς στὴν Βασίλισσα, καθὼς θὰ με κρατῆς ἀπὸ τὸ χέρι, κ' ἐγὼ θὰ της κάμνω τὰς τρεῖς μου ὑποκλίσεις, θὰ με σφίγγῃς λιγάκι δυνατὰ γιὰ νὰ μὴν πέσω;... Ἔχω ἕνα φόβο μὴν τύχῃ καὶ μπλέξω στὴν μακρυὰ οὐρὰ τοῦ φορέματός μου...

— Μεῖνε ἥσυχη, Μαργαρώ... δηλαδή: βασιλοπούλα μου· θὰ σᾶς ὑποστηρίζω καλὰ μὲ τὰ ἄκρα τῶν δακτύλων μου!

—Ὦ! μὰ ξέρεις, ἄμα θά μου φέρῃς ἐκεῖνο τὸ ὡραῖο περιδέραιον μὲ τὰ μαργαριτάρια καὶ το κρεμάσῃς στὸ λαιμό μου, κ' ἐγὼ σὲ ἰδῶ μ' ἐκεῖνα τὰ ὡραῖά σου βελουδένια ροῦχα, αἰσθάνομαι ἀπὸ τώρα, πῶς δὲν θὰ βαστάξω νὰ μὴ σ' ἀγκαλιάσω καὶ σε φιλήσω...

— Θὰ σταθῆτε ἥσυχη, βασιλοποῦλά μου, διότι ἐγὼ θὰ κλίνω τὸ γόνυ καὶ θὰ φιλήσω τὸ χεράκί σας.

— Λοιπόν! εἴμαστε καλότυχοι, Πετρογιάννη μου; . . .

— Καλότυχοι, σὰν βασιλόπουλα. . . ἀπήντησεν ὁ ἀδελφός της.

Ἦλθεν ἡ ἑσπέρα τῆς παραστάσεως...

Ἡ ἐξέδρα ἦτο στολισμένη μὲ ἄνθη. Ἡ σκηνογραφία ἦτο ὡραιοτάτη. Κομψὰ ἔπιπλα καὶ πλούσια παραπετάσματα ἦσαν βαλμένα ἐπάνω εἰς τὴν σκηνὴν μὲ πολλὴν καλαισθησίαν. Αἱ στολαὶ τῶν ἠθοποιῶν ἦσαν ἀληθιναὶ θαύματα. Ἄξιζε τὸν κόπον ν' ἀγοράσῃ κανεὶς εἰσιτήριον, μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ ἰδῇ αὐτὰ τὰ πράγματα.

«Ἐγὼ θὰ της κάμνω τὰς τρεῖς μου ὑποκλίσεις.»
(Σελ. 372, στήλ. α'.)

Ὅλα ἦσαν ἕτοιμα. Ὁ καθένας εἰς τὴν θέσιν του. Ἡ αἴθουσα ἦτο γεμάτη, καὶ οἱ θεαταὶ δὲν ἐπερίμεναν παρὰ τοὺς τρεῖς κτύπους, οἱ ὁποῖοι εἰδοποιοῦν ὅτι ἀρχίζει ἡ παράστασις. . .

Δὲν ἐπρόφθασεν ὅμως νὰ ὑψωθῇ τελείως ἡ αὐλαία, ὅταν, μόλις ἐφάνησαν ἡ σκηνὴ τόσον κομψὰ στολισμένη καὶ τὰ φορέματα τόσον κατακαίνουργα καὶ λαμπρά, βοὴ θαυμασμοῦ καὶ καταπλήξεως ἐσκορπίσθη εἰς ὅλην τὴν αἴθουσαν καὶ χειροκροτήματα ἐχαιρέτισαν τοὺς ἠθοποιούς.

— Πολὺ ὡραῖα! Τώρα πιὰ ἡ ἐπιτυχία εἶνε σωστή! ἐσκέφθη ἡ Μαργαρώ.

Καὶ οἱ συνάδελφοί της τὸ ἴδιον ἐσκέπτοντο.

Ἡ ὑπόκρισις ἦτο τελεία ἐκεῖνο τὸ βράδυ: ἡ Μαργαρὼ ἦτο βαπτιστικὴ καλὴ καὶ θελκτική· ὁ Πετρογιάννης, βασιλόπουλο μὲ ὅλες τὲς χάρες· ὁ Γέρος, πολὺ καλὸς «κακὸς» Παπποῦς· ἡ Γρατσιέλλα, ἀξιοπρεπὴς καὶ γλυκυτάτη «Νεράϊδα Νοννά». Καὶ ἡ Μιρέττα ἀκόμη κατώρθωσε νὰ ἐννοήσῃ πολὺ καλὰ τὸ μέρος τῆς σκύλας καὶ νὰ το παίξῃ περίφημα. . .

Ἐτελείωνεν ἡ παράστασις, καὶ ἡ αὐλαία κατέβαινεν, ὅταν ἀπὸ τὰς τάξεις τῶν θεατῶν πολλαὶ φωναὶ ἠκούθησαν:

— Εὖγε! ὁ συγγραφεύς!

Καὶ συγχρόνως ὅλοι οἱ θεαταὶ ἐκ συμφώνου ἐπαναλαμβάνουν:

— Ὁ συγγραφεύς! ὁ συγγραφεύς!

Αἱ φωναὶ φθάνουν ἕως τὰ παρασκήνια, ὅπου ὁ κύριος Κ. ἐκάθητο παράμερα.

— Κύριε κόμη, λέγει ἀμέσως ἡ Μαργαρώ, σᾶς ζητοῦν.

— Ποιόν; ἐμένα;

— Μάλιστα... ζητοῦν τὸν συγγραφέα, δὲν ἀκοῦτε; . . . Κοντεύουν νὰ σπάσουν τὸ πάτωμα.

Τὴν ἰδίαν στιγμήν, μεγάλη ὀχλοβοὴ ἠκούσθη, καὶ ὅλοι οἱ θεαταὶ ἤρχισαν νὰ φωνάζουν τραγουδιστὰ καὶ μὲ ρυθμόν:

— Ὁ συγγραφεύς! ὁ συγγραφεύς! θέλομε τὸν συγγραφέα!

— Τ' ἀκοῦτε; εἶπεν ἡ Μαργαρώ, εἶνε ἀπόλυτος ἀνάγκη νὰ βγῆτε!

— Μά, κόρη μου, δὲν ζητοῦν ἐμένα,, ἐγὼ τὸ ἔγραψα ἔτσι, γιὰ νὰ περάσω τὴν ὥρα μου. Ἐσᾶς χειροκροτοῦν. . .

—Θέλομε τὸν συγγραφέα! ἦλθε πάλιν ἡ βοὴ τοῦ πλήθους.

Ἐπὶ τέλους ὁ συγγραφεὺς τὸ ἀπεφάσισε νὰ ἐξέλθῃ καὶ οἱ θεαταὶ εἶδαν τότε ἕνα τόσο δὰ κοριτσάκι, ποῦ ἐτραβοῦσε μὲ ὅλην του τὴν δύναμιν καὶ μὲ τὰ δύο του χέρια ἕναν κύριον ἕως ἐκεῖ ἐπάνω, διὰ νὰ τὸν φέρῃ εἰς τὸ προσκήνιον, καὶ αὐτὸς ἤρχετο γελῶν μὲ τὴν καρδιά του. Καὶ πρὶν ξαναπέσῃ ἡ αὐλαία, εἶδαν ἐκεῖνον τὸν «μεγάλον ἄνδρα» νὰ σηκόνῃ τὸ κοριτσάκι, ἐλαφρὸ σὰν πούπουλο, καὶ νὰ το παρουσιάζῃ ἀπὸ τὴν σκηνὴν πρὸς τοὺς θεατάς, οἱ ὁποῖοι ἠλάλαζαν ἀπὸ τὸν ἐνθουσιασμόν των καὶ ἐχειροκροτοῦσαν μανιωδῶς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΒ'.

ΓΙΝΟΝΤΑΙ «ΙΔΙΟΚΤΗΤΑΙ»

—Ἂν ἐμετρούσαμε τὰ χρήματά μας, εἶπεν ἡ Γρατσιέλλα ἐκεῖνο τὸ βράδυ, μετὰ τὴν πρώτην παράστασιν τῆς «*Βαπτιστικῆς τῆς Νεράϊδας*», ὅταν ὅλοι συνήχθησαν εἰς τὴν σοφίταν τοῦ κ. Λεμπέκ.

Καὶ ἔβαλεν εἰς παράταξιν ὅλα τὰ νομίσματα, — τὰς εἰσπράξεις τῶν τελευταίων παραστάσεων. Σχεδὸν δὲν ὑπῆρχε χαλκός· ἀλλὰ πολὺ περισσότερα ἀσημένια νομίσματα, καὶ μάλιστα πολλὰ χρυσᾶ.

—Ὀκτακόσια τριαντατρία φράγκα καὶ πενῆντα λεπτά! ἀνήγγειλεν ἡ Γρατσιέλλα, καὶ ὅλα τὰ ἔξοδα εἶνε πληρωμένα.

— Ποῦ νὰ ἐξοδευθοῦν τόσα χρήματα! εἶπεν ἡ Μαργαρώ.

—Πρέπει νὰ φροντίζωμεν καὶ διὰ τὸν καιρὸν τοῦ καθησιοῦ, εἶπεν ἡ Γρατσιέλλα. Ἐσοδευομεν τώρα· ἀλλὰ ἡ ἐπιτυχία μας πλησιάζει εἰς τὸ τέλος της. Ὅλη ἡ Λίλλη μᾶς εἶδε καὶ μας ἤκουσε. Καὶ μετὰ τὴν «*Βαπτιστικὴν τῆς Νεράϊδας*» θὰ χρειασθῇ νὰ φύγωμε...

— Γιατί νὰ φύγωμε; εἶπεν ἡ Μαργαρὼ μὲ λυπημένον τόνον. Εἴμαστε τόσο καλὰ ἐδῶ! Καὶ ἔπειτα, ποῦ νὰ πᾶμε;

— Δὲν ἐχάθηκε ὁ κόσμος. Εἶνε τόσα μέρη ἀκόμη.

—Ναί, ἀλλὰ λείπουν τὰ μέσα, εἶπεν ὁ γέρο-παπποῦς. Διὰ νὰ ἐξακολουθήσετε τὸ στάδιόν σας, παιδιά μου, σᾶς χρειάζονται ὅλα τὰ σύνεργα: τὸ τροχόσπιτο, τὸ ἄλογο, καὶ τὰ λοιπὰ πράγματα... τοῦ θεάτρου. . .

Ἡ Γρατσιέλλα ἔμεινε σκεπτική. Αἱ σκέψεις της ἐστρέφοντο πρὸς τὸ παρελθόν. Βεβαίως, εἰς τὴν Λίλλην εἶχεν εὕρῃ μεγάλην ἐπιτυχίαν καὶ μεγάλας συγκινήσεις. Ὅλοι, ἀπὸ τὸν μικρότερον ἕως τὸν μεγαλήτερον ἐφάνησαν δι' αὐτοὺς καλοί, σὰν Θεία Πρόνοια, καὶ ὁ κ. Λεμπέκ, περισσότερον, παρὰ κάθε ἄλλος, τοὺς εἶχεν εὐκολύνῃ εἰς τὸν ἔργον των. Ἀλλὰ ἡ σοφίτα του, ὅσον φιλόξενος καὶ ἂν ἦτο, ὅμως δὲν ἦτο παρὰ προσωρινὸν κατάλυμα. Διὰ νὰ μὴ φανοῦν ἀδιάκριτοι, ἔπρεπε νὰ ἐπισπεύσουν τὴν ἀναχώρησίν των. Ἡ Γρατσιέλλα, ἐκτὸς τούτου, συνηθισμένη μὲ τὴν ζωὴν τοῦ ὑπαίθρου, δὲν εἶχεν ἐκεῖ ἀρκετὸν ἀέρα καὶ ὁρίζοντα. Διὰ νὰ βλέπῃ τὸν οὐρανόν, ἔπρεπε ν' ἀναβαίνῃ ἐπάνω εἰς ἕνα ἔπιπλον, ἀλλὰ καὶ τότε δὲν ἔβλεπε παρὰ ἕνα κομμάτι του μεγάλο ἴσα μὲ ἕνα μικρὸ τραπεζομάνδυλο. . .

Τότε, μὲ τὴν φαντασίαν της, ἐξανάβλεπε τὴν παλιᾷ της τὴν καμαροῦλα, μὲ τοὺς τοίχους της τοὺς στολισμένους μὲ τὰ ἐνθύμιά της.

Κάθε πρωΐ, τὰ πουλάκια ἤρχοντο κ' ἐπρογευμάτιζαν εἰς τὸ χεῖλος τοῦ παραθύρου της, ὅπου ἐσκόρπιζεν ὀλίγην ψύχαν ἀπὸ τὸ ψωμί της. Καί, εἰς τὰ σκαλοπάτια, τὰ ὁποῖα ὡδηγοῦσαν εἰς τὸ τροχόσπιτο, κατακόκκινα γεράνια ἤνθιζαν τὸν μισὸν χρόνον.

Ἡ καμαροῦλα ἦτο βέβαια πολὺ ἁπλῆ καὶ πολὺ μικρή· ἀλλὰ ἦτο ἡ ἰδική της καμαροῦλα. Ἐκεῖ μέσα, αὐτὴ ἦτο ἡ νοικοκυρὰ καὶ κάθε πρᾶγμα ἦτο «πρᾶγμά» της. Καί, σκεπτομένη τὸ παρελθόν, ἐλπίζουσα εἰς τὸ μέλλον, ἡ Γρατσιέλλα ἀπεκοιμήθη, καὶ οἱ φίλοι της ἐπίσης.

Τὴν ἄλλην ἡμέραν τὸ πρωΐ, ἐν ᾧ ἡ Γρατσιέλλα ἦτο σκυμμένη ἐπάνω εἰς τὸ βιβλίον της καὶ ἡ Μαργαρὼ ἐσιδέρονε τὴν θεατρικὴν στολήν της διὰ νὰ τὴν *φορεσκάρῃ*, ὅλοι δὲ ἐν γένει ἐκύτταζαν τὴν ἐργασίαν των, διὰ νὰ ἑτοιμάσουν τὴν ἑσπερινὴν παράστασιν, ἤκουσαν ἕνα ἐλαφρὸν κτύπον εἰς τὴν θύραν.

Ὁ Γέρος ἐπῆγε ν' ἀνοίξῃ ἦτο ὁ ὑπάλληλος τοῦ κ. Λεμπὲκ—ὁ ἴδιος πού τους εἶχε βοηθήσῃ νὰ μετακομίσουν τὰ πράγματά των εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ Χρυσοῦ Λέοντος.

— Εἶσθε πολὺ ἀπησχολημένοι βέβαια, εἶπεν, ὅταν εἶδεν ὅλους τοὺς ἠθοποιούς μας νὰ ἐργάζωνται δραστηριώτατα.

— Ἀπησχολημένοι; Δὲν λέτε καλλίτερα πνιγμένοι στὴν ἐργασία! εἶπεν ἡ Μαργαρώ, χωρὶς νὰ διακόψῃ τὸ σιδέρωμά της.

— Ἐρχόμουν, ξεύρετε, νὰ σας πῶ κάτι τι πολὺ ἐνδιαφέρον γιὰ σᾶς. Σήμερα τὸ πρωΐ, καθὼς ἐπερνοῦσα κοντὰ στὲς παράγκες τῆς ἀγορᾶς, εἶδα μία χαρτόνα κρεμασμένη ἐπάνω σ' ἕνα ἀμάξι, σ' ἕνα... σὰν σπιτάκι μὲ τροχούς... ποῦ ἐμένατε σεῖς προτήτερα, ξεύρετε...

— Ναί, ναί, εἶπεν ἡ Γρατσιέλλα.

— Λοιπόν, ἡ χαρτόνα ἔγραφε: *Πωλεῖται*.

«Ἡ Μαργαρὼ ἐσιδέρονε . . .» (Σελ. 373, στήλ. 6'.)

Ἡ Γρατσιέλλα ἐσηκώθη βιαστικὴ ἀπὸ τὴν θέσιν της.

— Ἄ! εἶπε· τὸ εἴδατε γραμμένο;

— Βέβαια! καὶ μάλιστα παρακάτω εἶχε, μὲ μικρὰ γράμματα: «Μετὰ τοῦ ἵππου». Ἐσκέφθην ὅτι αὐτὸ σᾶς ἐνδιέφερε. Καὶ δι' αὐτὸ ἔλαβα τὴν τόλμην...

— Σᾶς εὐχαριστοῦμεν πολύ, εἶπε ἡ Γρατσιέλλα· μᾶς ἐνδιαφέρει, λέει! . . . Καὶ πάλιν σᾶς εὐχαριστοῦμεν παραπολύ.

Ἡ Γρατσιέλλα ἔκλεισε τὸ βιβλίον, ὅπου ἐξαναμελετοῦσε τὸν ρόλον της, ἐσυμβουλεύθη μὲ τὸ βλέμμα τὸν γέρο-παπποῦ της, ὁ ὁποῖος τῆς ἔκαμε νεῦμα συγκαταθέσεως, καὶ κατέβη, τέσσαρα τέσσερα, τὰ σκαλιὰ τῆς σοφίτας. Ἔπειτα, ἀφοῦ ἔλαβε καὶ τὴν γνώμην τοῦ κ. Λεμπέκ, ἔτρεξεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ Χρυσοῦ Λέοντος, καὶ συνδιελέχθη διὰ μακρῶν μὲ τὸν ὑπηρέτην τοῦ σταύλου, ὁ ὁποῖος μὲ τόσην καλωσύνην τοὺς εἶχε φιλοξενήσῃ τὴν νύκτα τῆς φυγῆς των ὕστερα, ἐπέστρεψε πάλιν πρὸς τοὺς φίλους της, καὶ ἐπερίμενεν, ἕως τὸ βράδυ, μὲ ἀγωνίαν, τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ ἀπεσταλμένου της.

Ἦτον ἀργά, ὅταν ἐπέστρεψεν οὗτος, διότι δὲν ἠδυνήθη ν' ἀπουσιάσῃ ἀπὸ τὸν σταῦλον παρὰ ἀφοῦ ἐτελείωσε τὴν ἐργασίαν του.

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ τὸ «Θεατρίδιον τοῦ Χρυσοῦ Λέοντος» εἶχεν ἀργίαν, καὶ οἱ ἠθοποιοί του ἐπερίμεναν τὸν ἐντολοδόχον των καθισμένοι εἰς ἕνα πάγκον, ὄπισθεν τοῦ βιβλιοπωλείου τοῦ κ. Λεμπέκ.

Τέλος τὸν εἶδαν νὰ φανῇ.

— Νά, τί ἔκαμα! εἴπε. Ἄμα ἔφθασα ἐκεῖ κάτω, βλέπω κάτι ἀνθρώπους, μὲ κάτι μοῦτρα. . . «Ἄ! εἶπα, αὐτοὶ ἐδῶ ἔχουνε νὰ φᾶνε κρέας ἡμέρες καὶ ἡμέρες! . . Εἶνε φόβος μὴ με χάψουν κ' ἐμένα!» Πηγαίνω κοντὰ καί τους λέω, κάμνοντας τὸν κουτό:

«—Πάει νὰ 'πῇ, θέλετε νὰ πωλήσετε τὸ ρημάδι σας;

«—Ρημάδι! κι' ἂν εἶνε ρημάδι, βέβαια δὲν εἶσαι σὺ ποῦ θὰ τ' ἀγοράσῃς! μοῦ ἀπαντᾷ μιὰ χοντρογυναῖκα, μ' ἕνα ὄψος *μουρμουρικο*.

«—Ποῖος ξέρει; ... τῆς λέω, μπορεῖ καὶ νὰ συμφωνήσωμε, ἂν το δίνετε σὲ λογικὴ τιμή...

Τὸ θέλεις γιὰ τοῦ λόγου σου;

«—Ἀμμὴ πῶς; ... Γιὰ κανένα τραπεζίτη τὸ θέλω;

«—Μὴν το θές, γιὰ νὰ το μεταπουλήσῃς σὲ κανένα γέρο μὲ κάτι μυξιάρικα. . .

(Ἕπεται συνέχεια) Ν. ΠΟΡΙΩΤΗΣ

ΠΡΟΣΚΛΗΣΙΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΠΡΟΣ ΑΝΑΝΕΩΣΙΝ ΤΗΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙΑ ΤΟ ΕΤΟΣ 1906

ΤΟ ΛΑΧΕΙΟΝ – ΤΟ ΝΕΟΝ ΔΩΡΟΝ

Ἀπό σήμερον μέχρι τῆς 15 Δεκεμβρίου 1905.—Τὰ Δῶρα καὶ τὰ Προνόμια τῶν ἐντὸς τῆς προθεσμίας ἐγγραφομένων. —Καὶ φέτος εἰς τὸ Λαχεῖον θὰ κερδίσουν ΟΛΟΙ.—Μία μεγάλη καινοτομία.—Τὸ Ξεσπάθωμα.

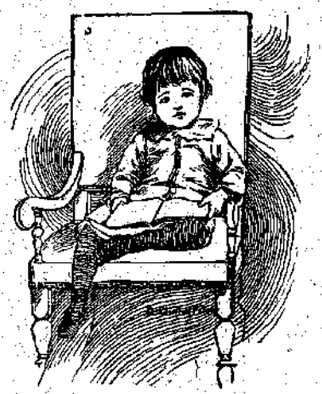

ΤΟ πρώτιστον καθῆκον παντὸς συνδρομητοῦ εἶνε ἡ ἔγκαιρος ἀνανέωσις τῆς συνδρομῆς του. Καθῆκον πρὸς τὴν Διάπλασιν ναί, — ἀλλὰ καὶ καθῆκον πρὸς τὸν ἑαυτόν του. Ἡ Διάπλασις εἰσέρχεται μετ' ὀλίγον εἰς τὸ 28ον ἔτος τῆς ἐκδόσεώς της. Ἡ Διάπλασις, τὸ μακροβιώτερον τῶν ἑλληνικῶν περιοδικῶν, εἶνε καὶ τὸ μοναδικὸν ἀνάγνωσμα τῆς νεολαίας. Ὁ εὐρὺς κύκλος τῆς Διαπλάσεως ἀποτελεῖται ἀπὸ τὴν ἐκλεκτοτέραν νεολαίαν τοῦ Πανελληνίου. Ἡ Διάπλασις προοδεύει καὶ βελτιοῦται ἀπὸ ἔτους εἰς ἔτος. Ὁ νέος της τόμος τοῦ 1906, μὲ πλῆθος ἐκλεκτῶν ἀναγνωσμάτων καὶ ὡραίων Διαγωνισμῶν, θὰ εἶνε ἀνώτερος ὅλων τῶν προηγουμένων. Ἔπειτα, οἱ ἐντὸς τῆς προθεσμίας ἐγγραφόμενοι ἔχουν δῶρα καὶ προνόμια ἔκτακτα, καὶ μάλιστα φέτος, μὲ μίαν μεγάλην καινοτομίαν, περὶ τῆς ὁποίας θὰ ὁμιλήσωμεν κάτωτέρω. Δι' ὅλ' αὐτὰ εἶπα ὅτι ὁ συνδρομητής, ὁ ἀνανεόνων τὴν συνδρομήν του ἐντὸς τῆς προθεσμίας, κάμνει καθῆκον *καὶ πρὸς τὸν ἑαυτόν του*. Διευκολύνει τὴν Διάπλασιν, ἀλλ' ὠφελεῖται καὶ αὐτός. Ἀπεναντίας, ἐὰν δὲν σπεύσῃ, ἀδικεῖται, χάνει.

Λοιπόν, ὅσοι ἐπιθυμοῦν νὰ πολαύσουν τὴν «Διάπλασιν» τοῦ 28ου ἔτους (1 Δεκεμβρίου 1905—30 Νοεμβρίου 1906), ὅσοι ἐπιθυμοῦν νὰ μὴν ἀδικήσουν τὸν ἑαυτόν των, νὰ μὴ χάσουν τὰ προνόμια καὶ τὰ δῶρα τῶν ἐγκαίρως ἐγγραφομένων, προσκαλοῦνται ἐπισήμως ἀπὸ σήμερον νὰ συμπληρώσουν τὸ ἐσώκλειστον Δελτίον Ἐγγραφῆς,—ἐλλείψει Δελτίου ἀρκεῖ μία ἐπιστολή,—καὶ νὰ μοῦ τὸ ἐπιστρέψουν μετὰ τοῦ ἀντιτίμου τῆς συνδρομῆς, ἤτοι δραχ. 8 διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ φρ. χρ. 10 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν,

μέχρι τῆς 15 Δεκεμβρίου 1905 τὸ βραδύτερον

Ὅσοι ἔχουν ἀνανεώσῃ ἢ ἐγγραφῇ μέχρι τῆς προθεσμίας ταύτης, *μόνοι αὐτοί* θὰ ἔχουν δικαίωμα ἐπὶ τῶν Δώρων καὶ τῶν προνομίων, τὰ ὁποῖα φέτος εἶνε τὰ ἑξῆς:

Α' ΤΟ ΛΑΧΕΙΟΝ. Ὡς βλέπετε εἰς τὴν σελίδα 376, τὸ Λαχεῖον μένει τὸ ἴδιον, πλούσιον καὶ γενικὸν ὅσον καὶ τὸ προηγούμενον. Δῶρα ποικίλα καὶ χρησιμώτατα, ἀξίας ἐν ὅλῳ δρ. 2,578, θὰ πονεμηθοῦν διὰ κλήρου εἰς ὅλους τοὺς μέχρι τῆς 15 Δεκεμβρίου ἐγγραφομένους δι' ἓν ἔτος. *Ὅλοι θὰ κερδίσουν κάτι*, ἄλλος μικρὸν καὶ ἄλλος μεγάλον, κατὰ τὴν εὔνοιαν τῆς Τύχης. Κανεὶς λοιπὸν δὲν θὰ μείνῃ παραπονεμένος!

Β'. ΤΟΜΟΙ ΚΑΙ ΒΙΒΛΙΑ ΜΕ ΕΚΠΤΩΣΙΝ. — Οἱ ἀνανεοῦντες ἢ ἐγγραφόμενοι μέχρι τῆς 15 Δεκεμβρίου ἔχουν τὸ προνόμιον νὰ ἀγοράσουν ἐντὸς τῆς προθεσμίας ταύτης τόμους τινὰς τῆς Διαπλάσεως καὶ τῆς Βιβλιοθήκης εἰς πολὺ ἠλαττωμένας τιμὰς ὡς ἑξῆς:

1ον. Ἐξ (6) τόμους τῆς Α' Περιόδου τῆς «Διαπλάσεως» ἤτοι τὸν 5ον, 7ον, 18ον, 19ον, 20ὸν, 21ον, τιμωμένους φρ. 6, καὶ ταχυδρομικῶς φρ. 6,60, δύνανται μέχρι τῆς 15 Δεκεμβρίου νὰ τους ἀγοράσουν καὶ τοὺς ἐξ ὁμοῦ, ἀντὶ φρ. 4 μόνον, καὶ ταχυδρομικῶς φρ. 4,50.

2ον. Τρεῖς (3) τόμους τῆς Β' Περιόδου τῆς «Διαπλάσεως», ἤτοι τῶν ἐτῶν 1895, 1897 καὶ 1899, τιμωμένους φρ. 13, καὶ ταχυδρομικῶς φρ. 14, δύνανται μέχρι τῆς 15 Δεκεμβρίου νὰ τους ἀγοράσουν καὶ τοὺς τρεῖς μαζὶ ἀντὶ φρ. 7.50 μόνον καὶ ταχυδρ. φρ. 9

3ον. Τοὺς δύο κομψοὺς τόμους τῶν ὡρισιοτάτων «*Διηγημάτων*» τοῦ Γρηγορίου Ξενοπούλου (Φαίδωνος), τιμωμένους ἤδη φρ. 6, δύνανται μέχρι τῆς 15 Δεκεμβρίου νὰ τους ἀγοράσουν καὶ τοὺς δύο μαζὶ ἀντὶ φρ. 4,50 μόνον, καὶ ταχυδρομικῶς φρ. 5.

4ον. Τὸν «Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης», θαυμάσιον εἰκονογραφημένον διήγημα, τιμώμενον ἀντὶ φρ. 6, δύνανται νὰ τὸν ἀγοράσουν μέχρι τῆς 15 Δεκεμβρίου μόνον ἀντὶ φρ 3, καὶ ἐπὶ χάρτου πρώτης ποιότητος ἀντὶ φρ. 3,50. (Ὁ «Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης» εἶνε τὸ πολυτελέστερον βιβλίον ἐξ ὅσων ἐξεδόθησαν ἐν Ἑλλάδι διὰ παιδία.)

5ον. Ὁσουςδήποτε ἐκ τῶν τόμων τῆς Βιβλιοθήκης τῶν τιμωμένων φρ. 3,50 (ἤτοι Θύρα τοῦ Φθόνου, Νίνα, Πρόας, Πυρειοπώλης, Ὑπὲρ Πατρίδος,) δύνανται νὰ τους ἀγοράσουν μέχρι τῆς 15 Δεκεμβρίου ἀντὶ φρ. 2.50 ἕκαστον (ἕνα ἢ περισσοτέρους, ἢ ὅλους.)

Γ'. ΜΙΑ ΜΕΤΟΧΗ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΔΩΡΕΑΝ. — Καὶ ἤλθομεν εἰς τὴν καινοτομίαν περὶ τῆς ὁποίας σᾶς ἔλεγα εἰς τὴν ἀρχήν. Φέτος, ὡς σᾶς ἐξήγησα πρό τινος, ἡ ἀνάγκη μὲ ἔκαμε νὰ αὐξήσω τὴν συνδρομὴν εἰς δρ. 8 καὶ εἰς φρ. 10. Μὲ ὅλην προθυμίαν καὶ ἂν ἀπεδέχθησαν τὴν αὔξησιν ταύτην ὅλοι οἱ φίλοι μου ἀνεξαιρέτως, ὅσον καὶ ἂν μὲ διεβεβαίωσαν ὅτι καὶ διπλασίαν ἂν ὥριζα τὴν συνδρομήν, πάλιν θὰ ἦτο δίκαιον προκειμένου περὶ περιοδικοῦ τῆς ἀξίας καὶ τῆς ὠφελιμότητος τῆς Διαπλάσεως, ἐν τούτοις ἐσυλλογίσθην ὅτι *κάτι ἔπρεπε νὰ τοις προσφέρω καὶ ἐγὼ* ὡς ἀντάλλαγμα διὰ τὴν ἀποδοχὴν τῆς αὐξήσεως. Καὶ ἐπροτίμησα ἕνα Δῶρον, πρωτοφανὲς καὶ ὡραῖον Δῶρον, διὰ τοῦ ὁποίου ὁ συνδρομητὴς ὁ λαμβάνων αὐτό, ἐὰν τὸ χρησιμοποιήσῃ ὅπως πρέπει, — καὶ εἶνε τὸ μόνον εὔκολον,—

α'.) λαμβάνει τὴν Διάπλασιν ἐπὶ ἓν ἔτος — τὸ ἑπόμενον— δωρεάν, ἡ βιβλία ἐκ τοῦ Γραφείου μου ἀξίας φρ. 10.

β'.) εἰς τὸ Ξεσπάθωμά του προστίθενται ὡς διὰ μαγείας 4 συνδρομηταί, διὰ τοὺς ὁποίους θὰ ἔχῃ τὰ ὡρισμένα δῶρα τοῦ Ξεσπαθώματος, καὶ εἰμπορεῖ μάλιστα νὰ βραβευθῇ.

γ'.) εἰσπράττει ἐπὶ πλέον δρ. 2,40 διὰ λογαριασμόν του.

Τὸ δῶρον αὐτὸ εἶνε μία ΜΕΤΟΧΗ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ μὲ 4 ἀποκόμματα (Coupons) ἕκαστον τῶν ὁποίων (ἀξίας λεπτῶν 60) πωλούμενον ὑπὸ τοῦ κατόχου τῆς Μετοχῆς εἰς ἄλλον, θὰ παρέχῃ εἰς αὐτὸν (τὸν ἀγοραστὴν τοῦ ἀποκόμματος) τὴν εὐκολίαν, ὑπὸ ὅρους εὐκόλους πραγματοποιουμένους, νὰ γίνῃ συνδρομητὴς τῆς Διαπλάσεως, πληρώνων ἀντὶ δρ. 8 ἢ φρ. 10, μόνον:

!! Ἑβδομήντα (70) λεπτά !!

Τώρα πῶς θὰ γίνεται αὐτὸ τὸ θαῦμα, δὲν εἶνε καιρὸς νὰ σᾶς τὸ ἐξηγήσω. Ἀργότερα θὰ μάθετε ὅλας τὰς λεπτομερείας. Πρὸς τὸ παρὸν σᾶς λέγω ὅτι ἡ Μετοχὴ αὐτὴ θὰ σταλῇ *ὡς δῶρον πρὸς τοὺς πρώτους χιλίους (1000) ἐτησίους συνδρομητὰς οἱ ὁποῖοι θὰ ἐγγραφοῦν ἢ θὰ ἀνανεώσωσιν τὴν συνδρομήν των διὰ τὸ 1906.*

Ἀλλὰ καὶ ὅσοι ἀνανέωσαν ἤδη μὲ τοὺς παλαιοὺς ὅρους, θὰ λάβουν ἀπὸ μίαν *Μετοχην*, εὐθὺς ὡς ἀποστείλουν τὸ *συμπλήρωμα* τῆς ἐγγραφῆς των κατὰ τοὺς νέους ὅρους.

Ἐννοεῖται ὅτι ὅπως τὸ Λαχεῖον, οὕτω καὶ ἡ Μετοχὴ ἀφορᾷ τοὺς *ἐτησίους* συνδρομητάς. Οἱ ἑξάμηνοι καὶ οἱ τρίμηνοι, καὶ ἐγκαίρως ἀνανεοῦντες, δὲν ἔχουν οὔτε προνόμια οὔτε δῶρα.

Λοιπὸν εἰς μὲν τὸ Λαχεῖον θὰ λάβουν μέρος *ὅλοι* ὅσοι θὰνανεώσουν ἢ θὰ ἐγγραφοῦν μέχρι τῆς 15 Δεκεμβρίου. Ἐξ αὐτῶν δὲ θὰ λάβουν ὡς δῶρον τὴν *Μετοχην* μόνον οἱ 1000 πρῶτοι.

ΤΟ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑ. — Οἱ ἐγγραφόμενοι διὰ τοῦ Ξεσπαθώματος μέχρι τῆς 15 Δεκεμβρίου νέοι συνδρομηταί, ἔχουν, ἐννοεῖται, ὅλα τὰ προνόμια τῶν ἀνανεούντων. Ἡ προθεσμία τοῦ Ε' Διαγωνισμοῦ Ξεσπαθώματος λήγει τὴν 30 Νοεμβρίου Εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον θὰ προκηρυχθῇ ὁ Ϛ' Διαγωνισμὸς Ξεσπαθώματος, πρὸς ἐγγραφὴν συνδρομητῶν καὶ ἀγοραστῶν διὰ τὸ ἔτος 1906.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ 94ος

ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ ΔΙΑ ΤΗΝ Α' ΕΞΑΜΗΝΙΑΝ ΤΟΥ 1906

Μολονότι δὲν ηὐκαίρησα νὰ δημοσιεύσω ἀπόμη τ' ἀποτελέσματα τοῦ 92ου Διαγωνισμοῦ πρὸς Σύνθεσιν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων διὰ τὴν τρέχουσαν ἑξαμηνίαν, ἐν τούτοις, ἐπειδὴ ὁ καιρὸς ἐπείγει, προκηρύσσω ἀπὸ σήμερον τὸν νέον 94ον Διαγωνισμὸν Ἀσκήσεων διὰ τὴν α' Ἑξαμηνίαν τοῦ 1906.

Ὁ ἐπιθυμῶν νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τοῦτον καὶ νὰ ἴδῃ Ἀσκήσεις του δημοσιευομένας εἰς τὰ φυλλάδια τοῦ 1906, ὀφείλει νὰ στείλῃ μίαν Συλλογὴν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων, δέκα ἕως δεκαπέντε τὸ πολύ, πρωτοτύπων καὶ ἀδημοσιεύτων, *μέχρι τῆς 15 Νοεμβρίου ἐ. ἔ. τὸ βραδύτερον.*

Οἱ λοιποὶ ὅροι εἶνε οἱ αὐτοὶ μὲ τοὺς τῶν προηγουμένων Διαγωνισμῶν Ἀσκήσεων, ἐδημοσιεύθησαν δὲ ἐν ἐκτάσει εἰς τὸ 22ον φυλλάδιον τῆς 30 Ἀπριλίου ἐ. ἔ., σελὶς 171, καὶ ἐκεῖ παραπέμπω τοὺς ἐπιθυμοῦντας νὰ διαγωνισθοῦν.

Βραβεῖα θὰπονεμηθοῦν τὰ ὡρισμένα διὰ πάντας τοὺς Μεγάλους Διαγωνισμούς, τὰ ὁποῖα βλέπετε εἰς τὸ Ε' Κεφάλαιον τοῦ Ὁδηγοῦ (φυλλάδιον 1—2, σελὶς 12).

Τ' Ἀποτελέσματα τοῦ 92ου Διαγωνισμοῦ θὰ δημοσιευθοῦν, ἐλπίζω, εἰς τὸ προσεχές.

Ἰδιαιτέρα Ὑπόμνησις: — Συλλογαὶ Ἀσκήσεων μὴ συνοδευόμεναι ὑπὸ ἐγγράφου καὶ ἐνυπογράφου ἐπὶ λόγῳ τιμῆς διαβεβαιώσεως περὶ τῆς *γνησιότητός* των, ἀποκλείονται.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΤΟ ΑΘΡΟΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ.

ἀπονέμεται σήμερον εἰς τὸ *Ἄρμα τῆς Νίκης*, τὸ ὁποῖον κατὰ τὸ διάστημα τῶν ἐτῶν 1904-1905 ἔλεσεν εἰς διαφόρους Διαγωνισμούς, (Λύσεων, Ἀσκήσεων, Κυριακῆς, Διηγήματος, Μεταφράσεως καὶ Καλλιγραφίας,) ἐπαίνους καὶ βραβεῖα δίδοντα ἄθροισμα 1 $^{3}/_{16}$.

Ὁμοίως ἀπονέμεται τὸ Ἄθροον καὶ πρὸς τὸ *Ἔνδοξον Μεσολόγγιον*, τὸ ὁποῖον κατὰ τὰ ἴδια ἔτη καὶ εἰς διαφόρους Διαγωνισμούς. (Λύσεων, Ἀσκήσεων, Ξεσπαθώματος καὶ Καλλιγραφίας,) ἔλαβε βραβεῖα καὶ ἐπαίνους δίδοντα ἄθροισμα 1 $^{2}/_{16}$.

Συγχαίρω τοὺς βραβευθέντας καὶ περιμένω τὰς *φωτογραφίας* των πρὸς δημοσίευσιν. *Ὅσον διὰ* τὸ βραβεῖον, οὐδὲν ἄλλο δύνανται νὰ λάβουν, ἐκτὸς τῶν ὡρισμένων τριῶν τόμων τῆς ἀρχμῆς. Διὰ τοῦτο δὲν ἔστειλα πρὸς τὸ *Ἔνδοξον Μεσολόγγιον* τὰ τετράδια, οὔτε τῷ ἔδωσα τὸ ψευδώνυμον τὸ ὁποῖον ἐζήτησεν ἀπέναντι τοῦ βραβείου.

«Ἡ αὔξησις εἶνε ἀσήμαντος, — μοῦ γράφει ὁ *Οὖγος τοῦ Μονσοπράνου* [Ε]. — Ἄλλως τε ἡ συνδρομὴ τῆς Διαπλάσεως εἶνε πολὺ μικροτέρα ἄλλων περιοδικῶν, τὰ ὁποῖα διαφέρουν ἀπὸ σὲ ὅσον τὸ σκότος ἀπὸ τὸ φῶς. Ὅθεν ἐγκαρδίως καὶ ἡμεῖς σ' εὐχαριστοῦμεν διότι ἐπροτίμησες ναυξήσῃς τὴν συνδρομὴν παρὰ νὰ παύσῃς νά μας ἔρχεσαι.»

«Ὅλοι οἱ συνδρομηταί σου θὰ ἐξακολουθήσουν, καὶ αὐτὸ τίποτε δὲν θὰ τους ἐμποδίσῃ,— μὲ διαβεβαιόνει καὶ τὸ *Ὑπὲρ Πατρίδος* [ΕΕΕ]. — Ἡ συνδρομὴ μέχρι τοῦδε, σχετικῶς μὲ ἄλλα περιοδικά, ἦτο μηδαμινή· ὥστε καὶ δώδεκα δραχμὰς ἂν ἐγίνετο, πάλιν δὲν θὰ ἦτο ὑπερβολική.»

Τὰ ἴδια μοῦ ἔγραψαν πολυάριθμοι φίλοι μου, ὅλοι δηλαδὴ ὅσοι μοῦ ἔγραψαν ἐπιστολὴν μετὰ τὴν προκήρυξιν τῆς αὐξήσεως. Λυποῦμαι ποῦ δὲν ἔχω τόπον νὰ δημοσιεύσω καὶ ἄλλα ἀποσπάσματα. Ἀλλὰ μήπως δὲν εἶνε περιττόν;

Ποῦ θὰ ὑπάγῃς λοιπόν, *Κρυφοδαγκανιάρα* [Ε]; Τί σου ἔγραψε ὁ παπάκης ἀπὸ τὴν Ἀγγλίαν; Με μεγάλην μου χαρὰν εἶδα νὰ μὲ ξαναθυμηθῇς ὕστερ' ἀπὸ πολὺν καιρόν.

Ἀπὸ τώρα στέλλεις Δηλοψήφισμα, *Αὔρα τῆς Νυκτός*; Δὲν εἶπα ὅτι εἰς τὸ τέλος τοῦ Νοεμβρίου θὰ σᾶς δώσω τὸν τύπον τοῦ Ψηφοδελτίου; Περίμενε λοιπόν, διότι ἕως τότε εἰμπορεῖ νὰ φανοῦν καὶ ἄλλα ψευδώνυμα τῆς ἀρεσκείας σου.

Νὰ καὶ ὁ *Ὀλυμπιονίκης*, μετὰ μακρὰν ἀφάνειαν καὶ αὐτός. Ἔδωσεν ἐξετάσεις καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ Πολυτεχνεῖον ὅπου τῷ εὔχομαι λαμπρὰς προόδους. Ὅσον διὰ τὸ ζήτημα τῶν Διαβεβαιώσεων, εἶπα καὶ ἐπαναλαμβάνω ὅτι καμμία Συλλογὴ χωρὶς αὐτόγραφον Διαβεβαίωσιν δὲν θὰ συμπεριληφθῇ εἰς τὸν Διαγωνισμόν, οὔτε εἰς τὸν τρέχοντα, οὔτε εἰς τὸν νέον.

«Αὐτὸ τὸ ξεσπάθωμα,— μοῦ γράφει ἡ *Φίλη τῶν Ζῴων* [Ε], ἡ ὁποία μοῦ ἐνέγραψε μίαν συνδρομήτριαν,— τὸ ἔκαμα τὸ μισὸ ἐγὼ καὶ τὸ μισὸ ὁ παπάκης, διότι ἐγὼ ἐμίλησα εἰς τὴν Θέλειαν, ὁ δὲ παπάκης εἰς τὸν παπποῦν της.» Ἕνας Ἡγεμών, μὲ τόσας μερίμνας διὰ τὴν εὐημερίαν τῆς ἡγεμονίας του, νὰ φροντίζῃ καὶ διὰ τὴν διάδοσιν τῆς Διαπλάσεως! Τί μεγάλη τιμὴ δι' ἐμέ!

Περίεργον αὐτό, *Γόνδολα τῆς Βενετίας* [ΕΕ], νὰ χάνωνται ἔτσι τὰ γράμματά σου, καὶ νὰ εἶσαι ὑποχρεωμένη νὰ μοῦ τὰ στέλλῃς μ' ἐπιβάτην. Μὰ τί εἴδους ταχυδρομεῖον ἔχετε ἐκεῖ; — Τὸ γράμμα σου ὡραιότατον· δὲν μ' ἐκούρασε διόλου.

Δι' ἄλλας ἀπαντήσεις δὲν ἔχω σήμερον τόπον. Καὶ ποῦ, ὕστερα, ἀπὸ Προκηρύξεις, καὶ Λαχεῖα, κτλ. Ἀφοῦ καὶ ὁ κ. Φαίδων ἔμεινε πάλιν ἔξω, πρέπει νὰ ἔχετε καὶ σεῖς ὑπομονήν.

Ὡραίας ἐπιστολὰς μοῦ ἔγραψαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς: *Διακριθείσα*, *Ἀρσακειάς* [ΕΕΕ], *Μελανῶπις* [ΕΕ], *Πρίγκιψ τῆς Ἑπταλόφου* [ΘΕ], *Ρόδον τῆς Ἀνατολῆς* [ΕΕ], *Ἀγαπητὸ Ἀγγελοῦδι* [ΕΕ], *Χίμαιρα* [ΕΕ], *Βυζαντινὸ Ἀηδόνι* [ΕΕ] καὶ — σταματῶ διὰ τὸ προσεχές.

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμούς μου τοὺς νέους μου φίλους: *Στέφανον Δόξης* (Σ Φ. αὐτὸ ἐξέλεξα) καὶ *Ἔαρ τῆς Ἑλλάδος* (Ι. Α.)

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰνταλλάξουν: ὁ *Πλοίαρχος Γκρὰν* μὲ τὴν *Γλαῦκα τῆς Ἀθηνᾶς*, *Ναύαρχον Τόγκο*, *Δούλισσαν τῶν Σαλώνων*, *Ναύαρχον Νέλσωνα* καὶ *Τέκνον τῶν Κυμάτων*—ὁ *Φλοῖσβος τῆς Θαλάσσης* μὲ τὴν *Μεγαλοπρεπῆ Φύσιν*, *Μελανόπιδα*, *Λιμένα τῆς Χίου*, *Ἀτυχῆ Ὀνειροπόλον* καὶ *Μικρὸν Μπίκ*· — ἡ *Ἑωαρινὴ Ἑσπέρα* μὲ τὸν *Δούκα τῆς Δημητσάνης*, *Μικρὸ Πειραιωτάκι*, *Μικρὸν Ἀθηναῖον*, *Ἄγκυραν τῆς Σωτηρίας* καὶ *Κυρὰν Σκαρφαλόστραν*— ἡ *Ἑλληνὶς* μὲ τὸν *Ζακυνθινὸν Περίπατον*, *Ζακυνθινὸ Ἀεράκι* καὶ *Κυκλάμινον τῆς Ζακύνθου* — τὸ *Λεσβιακὸν Ἄνθος* μὲ τὸ *Ἄψε-Σβύσε*, *Τσιγγανέλαν*, *Ροδόνιν*, *Μικρὸν Δέσβιον* καὶ *Γοργόφτερην Ἐλπίδα*— ἡ *Ἀλόπηξ τῆς Μυτιλήνης* μὲ τὸν *Κρόταλον*, *Αἴλιον Ἀριστείδην*, *Πτερωτὴν Ἐλπίδα*, *Γόρδιον* καὶ *Δικηγόρον τῆς Νεολαίας*—τὸ *Χρυσοπτέρυγον Ὄνειρον* μὲ τὴν *Ὡραίαν Ἀμαζόνα*— ὁ *Μέλλων Διπλωμάτης* μὲ τὴν *Μιράνταν*, *Ἀριελ*, *Οὖγον* τοῦ *Μονσοπράνου* καὶ *Ναυσικὰν*· — ἡ *Ἐλικωνὶς Παρθένος* μὲ τὸν *Δηκηγόρον τῆς Νεολαίας*, *Βασιλέα τῶν Ρόδων*, *Παγοδρόμον*, *Φίλημα* τοῦ *Κύματος* καὶ *Φιλόχλωρην Δαφνούλαν* — ἡ *Ἀργυρᾶ Πανσέληνος* μὲ τὸν *Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης*, *Κίτρινο Ντόμινο*, *Χιακὴν Πανσέληνον*, *Στέμμα τῆς Ἑλλάδος* καὶ *Σημαίαν τῆς Ἐλευθερίας!*

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Ἐρυθροδέρμον* (ἂν περιλάβῃ κανεὶς εἰς τὴν συλλογήν του τρεῖς διάφορους ἀκροστιχίδας, πρέπει νὰ τὰς μετρήσῃ καὶ τὰς τρεῖς, καὶ ὄχι νὰ τὰς θεωρήσῃ ὡς μίαν· ὥρισα 15 Ἀσκήσεις, ὄχι 15 εἴδη Ἀσκήσεων!) *Διογένην τὸν Σινωπέα*, *Νηπιμίαν* (καλῶς ἤλθες· ἐπανεποιήθη τὸ σπίτι;) *Αὔραν τοῦ Πηλίου* ([ΕΕ], εὖγε, τὸ ποίημά σου ὡραιότατον· στεῖλε καὶ ἄλλα νὰ διαβάσω)· *Εἰρήνην τὴν Ἀθηναίαν* (ἡ ὁποία

ἄργησε νά μου γράψῃ ἕνεκα τῆς πανηγύρεως·) *Ἄσπρον Ἀράπην* (σὲ παρακέμπω εἰς τὴν ἀπάντησίν μου πρὸς τὸν Ὀλυμπιονίκην·) *Νηρηΐδα* τοῦ *Πηνειοῦ* (ναί, εἶδες τί καλὰ κορίτσια ποῦ εἶνε;) *Πτερωτὴν Καρδίαν* ([Ε], ὡραῖος ὁ ἀποχαιρετισμὸς τοῦ καλοκαιριοῦ.) *Θεσσαλικὴν Ἀκτὴν* ([Ε], σ' εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα γράφεις·) *Ζωντανὴν Κούκλαν* ([Ε] μὲ μεγάλην μου εὐχαρίστησιν ἐδιάβασα τὸ χαριτωμένο σου γραμματάκι· γράφε μου λοιπὸν πιὸ συχνά, τώρα ποῦ ἐτελείωσαν καὶ τὰ ταξείδια·) *Συννεφώδη Ἡμέραν* ([ΕΕ], καὶ ἐλπίζω ὅτι πάντοτε θὰ εὑρίσκῃς ὀλίγον καιρὸν νά μου γράφῃς·) *Ἄγγελον Προστάτην* (στέλλεις τὸ ἄθροισμα εἰς τὸ τέλος τοῦ ἔτους καὶ τὸ πρᾶγμα διορθόνεται·) *Παλλάδα*, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *15 Ὀκτωβρίου* θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΤΑ ΔΩΡΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Πρὸς τοὺς μέχρι τῆς 15 Δεκεμβρίου 1905 ἐγγραφομένους διὰ τὸ ἔτος 1906

Φυλάξατε τὰς ἀποδείξεις σας

Ὅλοι οἱ συνδρομηταὶ τῆς «Διαπλάσεως» εἴτε νέοι εἴτε παλαιοί, τῶν ὁποίων ἡ συνδρομὴ διὰ τὸ εἰκοστὸν ὄγδοον αὐτῆς ἔτος 1906, θὰ ἔχῃ φθάσῃ εἰς τὸ Γραφεῖόν μας μέχρι τῆς 15 Δεκεμβρίου 1905, θὰ λάβουν μέρος εἰς τὴν διανομὴν τῶν κάτωθι Δώρων, ἡ ὁποία θὰ γίνῃ διὰ Κλήρου.

Τὸν αὐξοντα ἀριθμὸν τῆς ἐν τῷ Μητρώῳ τοῦ 1906 ἐγγραφῆς θὰ φέρῃ καὶ ἡ **ἀπόδειξις πληρωμῆς**, *ἡ διδομένη, εἴτε στελλομένη ταχυδρομικῶς πρὸς ἕκαστον συνδρομητήν, ἅμα τῇ λήψει τῆς συνδρομῆς του. Ὅλοι οὗτοι οἱ ἀριθμοὶ τῶν μέχρι τῆς 15 Ἰανουαρίου 1905 ἐκδοθησομένων ἀποδείξεων πληρωμῆς διὰ τὴν συνδρομὴν τοῦ 1906, θὰ τεθοῦν ἐντὸς Κληρωτίδος, θὰ κληρωθῶσι δὲ ὅλοι μέχρι τοῦ τελευταίου, καὶ θὰ κερδίσουν τ' ἀκόλουθα ἀντικείμενα κατὰ σειρὰν κληρώσεως, ὡς ἑξῆς:*

'Ο 1ος. Ἓν χρυσοῦν ὡρολόγιον τῆς τσέπης, ἀνδρικὸν μὲν ἂν ὁ λαχνὸς πέσῃ εἰς συνδρομητήν, μικρὸν δὲ γυναικεῖον ἂν πέσῃ εἰς συνδρομήτριαν . . . . . Ἀξίας δρ. 100

'Ο 2ος. Μίαν σειρὰν τόμων Διαπλάσεως ἐξ ἀρχῆς, ἀπὸ τοῦ 1879 μέχρι τοῦ 1904 (ἐκτὸς τοῦ ἐξηντλημένου τόμου τοῦ 1880) . . . . . Ἀξίας δρ. 100

'Ο 3ος. Μίαν σειρὰν τόμων τῆς Βιβλιοθήκης τῆς Διαπλάσεως, ἀποτελουμένην ἐκ 15 διαφόρων βιβλίων . . . . . Ἀξίας δρ 37

'Ο 4ος. Τὴν πεντάτομον Ἱστορίαν τοῦ Ἑλλ. Ἔθνους ὑπὸ Κ. Παπαρρηγοπούλου, Ἀξ. δρ. 30

'Ο 5ος. Τοὺς ἑξῆς τέσσαρας τόμους τῶν εἰκονογραφημένων Μυθιστορημάτων τοῦ Ἰουλίου Βέρν: α'.) Εἴκοσι χιλιάδες λεύγαι ὑπὸ τὴν θάλασσαν,—β'.) Ὁ μεσημβρινὸς ἀστήρ,—γ'.) Αἱ Μέλαιναι Ἰνδίαι,—δ'.) Ὁ Σανσέλωρ . . . . . Ἀξίας δρ 26

'Ο 6ος. Τὸ νέον Ἑλληνογαλλικὸν Λεξικὸν τοῦ κ. Ἀγγέλου Βλάχου . . . . . Ἀξίας δρ. 25

'Ο 7ος. Μίαν συσκευὴν γραφείου, ἤτοι: μελανοδοχεῖον, κονδυλοφόρους, πέννες, μολυβδοκόνδυλα, χαρτοκοπτήρα κλπ. . . . . Ἀξίας δρ. 25

'Ο 8ος. Τοὺς ἑξῆς τρεῖς τόμους τῶν εἰκονογραφημένων μυθιστορημάτων τοῦ Ἰουλίου Βέρν: α'.) Ὁ Δεκαπενταετὴς Πλοίαρχος,—β'.) Ρωβῦρος ὁ κατακτητής,—γ'.) Τύχαι 3 ρώσσων καὶ 3 ἄγγλων. . . . . Ἀξίας δρ. 20

'Ο 9ος. Τοὺς ἑξῆς τρεῖς τόμους τῶν εἰκονογραφημένων μυθιστορημάτων τοῦ Ἰουλίου Βέρν: α'.) Ἡ σχολὴ τῶν Ρυβιντώνων,—β'.) Ὁ λαχνὸς ὑπ' ἀριθ. 009, 672 —γ'.) Τὰ πεντακόσια ἑκατομμύρια . . . . . Ἀξίας δρ. 18

'Ο 10ος. Ἓν ἐξυπνητήριον ὡρολόγιον τῆς τραπέζης. . . . . Ἀξίας δρ. 15

'Ο 11ος. Τὸ δίτομον Ἑλληνικὸν Λεξικὸν ὑπὸ Γιάνναρη. . . . . Ἀξίας δρ. 15

'Ο 12ος. Μίαν καλλιτεχνικὴν εἰκόνα τοῦ τοίχου. . . . . Ἀξίας δρ. 12

Οἱ δεκαοκτὼ ἑπόμενοι (13-30) ἀνὰ μίαν ἐτησίαν συνδρομὴν τῆς «Διαπλάσεως» τοῦ μεθεπομένου ἔτους 1907. Συνδρομαὶ ἐν ὅλῳ 18 ἐσωτερικαὶ ἢ ἐξωτερικαί· κατὰ μέσον ὅρον. . . . . Ἀξίας δρ. 160

Οἱ εἴκοσι ἑπόμενοι (31—50) ἀνὰ δύο τόμους τῆς Β' περιόδου τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων». Τόμοι ἐν ὅλῳ 40 πρὸς 7 δραχμάς. . . . . Ἀξίας δρ. 280

Οἱ εἴκοσι ἑπόμενοι (51—70) ἀνὰ πέντε τόμους τῆς «Διαπλάσεως» ἐκ τῶν τιμωμένων πρὸς 1 δρ. Τόμοι ἐν ὅλῳ 100 . . . . . Ἀξίας δρ. 100

Οἱ εἴκοσι ἑπόμενοι (71—90) ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τοῦ «Ἀγγέλου τῆς Ἀγάπης,» μυθιστορήματος μετὰ 60 εἰκόνων, τιμωμένου δρ. 6. Τὸ εἴκοσι ἀντίτυπα ὁμοῦ. . Ἀξίας δρ. 120

Οἱ εἴκοσι ἑπόμενοι (91—110) ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τοῦ «Πορευτικοῦ», μυθιστορήματος μετὰ 24 εἰκόνων, τιμωμένου δρ. 3,50. Τὰ εἴκοσι ἀντίτυπα ὁμοῦ. . . . Ἀξίας δρ. 70

Οἱ εἴκοσι ἑπόμενοι (111—130) ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τοῦ «Θύματος τοῦ Φθόνου», μυθιστορήματος μετὰ 20 εἰκόνων τιμωμένου δρ. 3,50. Τὰ εἴκοσι ἀντίτυπα ὁμοῦ. Ἀξίας δρ 70

Οἱ εἴκοσι ἑπόμενοι (131—150) ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τῆς «Νίνας», μυθιστορήματος μετὰ 20 εἰκόνων, τιμωμένου δρ. 3,50. Τὰ 20 ἀντίτυπα ὁμοῦ. . . . . Ἀξίας δρ. 70

Οἱ εἴκοσι ἑπόμενοι (151—170) ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον «Πρδανεος τοῦ Νικίου» μυθιστορήματος μετὰ 25 εἰκόνων, τιμωμένου δρ. 3,50. Τὰ 20 ἀντίτυπα ὁμοῦ. . . Ἀξίας δρ. 70

Οἱ τριάκοντα ἑπόμενοι (171—200) ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τοῦ «Ὑπὲρ Πατρίδος» μυθιστορήματος μετὰ 25 εἰκονογραφιῶν, τιμωμένου δρ. 3,50. Τὰ 30 ἀντίτυπα ὁμοῦ. . . . . Ἀξίας δρ. 105

Οἱ ἑκατὸν ἑπόμενοι (201—300) ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τῆς «Μούσης τῶν Παίδων» τιμωμένης δρ. 1,50. Τὰ 100 ἀντίτυπα ὁμοῦ. . . . . Ἀξίας δρ. 150

Οἱ ἑκατὸν ἑπόμενοι (301—400) ἀνὰ ἕνα τόμον «Διαπλάσεως», ἐκ τῶν τιμωμένων δραχμῆς. Τὰ 100 ἀντίτυπα ὁμοῦ. . . . . Ἀξίας δρ. 100

Οἱ διακόσιοι ἑπόμενοι (401—600) ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τοῦ «Φώτη» τιμωμένου δραχ. 0,60. Τὰ 200 ἀντίτυπα ὁμοῦ. . . . . Ἀξίας δρ. 120

Οἱ τετρακόσιοι ἑπόμενοι (601—1000) ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τοῦ «Βιβλίου τῆς Συμπεριφορᾶς» τιμωμένου δρ. 0,60. Τὰ 400 ἀντίτυπα ὁμοῦ. . . . . Ἀξίας δρ. 240

Οἱ ἑπόμενοι χίλιοι καὶ πλέον (1001—2000) καὶ ἄνω ἀνὰ ἓν τομίδιον τοῦ «Παιδικοῦ Πνεύματος», τιμωμένου δρ. 0,50. Τὰ χίλια ἀντίτυπα ὁμοῦ. . . . . Ἀξίας δρ. 500

Σύνολον ἀξίας τῶν διὰ κλήρου διανεμηθησομένων Δώρων, κατ' ἐλάχιστον ὅρον: Δρ. 2,578

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 24 Νοεμβρίου

Ὁ γράφων τὰς λύσεις, ἐπὶ τοῦ ὀνόματος ὅτου θὰ γράψωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, παλαιότερα ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται γρ. 1

529. **Λεξίγριφος.**

Ἀντωνυμίαν ἔβαλα κοντὰ σὲ κάποια νῆσο.
Καὶ ἕνα δένδρο ἐφύτρωσε χωρὶς νὰ τὸ νοήσω.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀστρον Λίθρίας Νυκτός.

530. **Στοιχειογρίφος μετ' ἀναγραμματισμοῦ**

Τοῦ βάρους εἶμαι μέτρον εἰς ὅλους σας γνωστόν.
Ἐν γράμμα ἂν μου βγάλῃς καὶ μάναγραμματισμοῦ
Προκύπτει κάτι μέγα, λαμπρὸν καὶ θαυμαστόν,
Αὐτὰ σοῦ λέγω μόνον καὶ σκέψου νὰ με λύσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀρχεζιζανίου.

531. **Αἴνιγμα.**

Τέσσερα καὶ πέντε
Εἴκοσι καὶ ἕνα
Πόσα κάμνουν, λῦται;
Πῆτε καὶ σὲ μένα . . .

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ φωστῆρος τῆς Ἠπείρου

532. **Γωνία.**

```
+ * * * * * * = Ἀκρωτήριον.
* + * * * * *   = Πόλις εὐρωπαϊκή.
* * + * * * *   = Ἐργαλεῖον.
* * * + * * *   = Θεά.
* * + * * * *   = Μέταλλον.
* + * * * * *   = Πόλις Εὐρωπαϊκή.
+ * * * * * *   = Πόλις ἑλληνική.
```

Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν Κράτος τῆς Εὐρώπης.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ναυφύλακος

533-535. **Λογοπαίγνια.**

1. — Ποῖον πτηνὸν παίζεται;
2. — Ποῖον ἔντομον ρέει;
3. — Ποῖος ἰχθὺς στιχουργεῖ;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κερκουλίας.

536. **Τριπλῆ Ἀκροστιχίς.**

Τὰ πρῶτα στοιχεῖα τῶν ζητουμένων λέξεων κατὰ σειρὰν ἀποτελοῦν σκεῦος ἢ ἀγγεῖον· τὰ δεύτερα δένδρον χρήσιμον· τὰ τρίτα ὄρον μουσικόν:

1. Ἡμέρα. 2. Ἐπίθετον. 3. Μοῦσα. 4. Ἀντωνυμία. 5. Ρῆμα τῆς κοινῆς γλώσσης.

Ἐστάλη ὑπὸ Γεωργίου Ι. Ἀναγνώστου.

537-541. **Μαγικὴ Συλλαβή.**

Τῇ ἀνταλλαγῇ δύο γραμμάτων ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων, διὰ μιᾶς ἁπλῆς συλλαβῆς, πάντοτε τῆς αὐτῆς, σχηματίσον ἄλλας τόσας λέξεις: κυλῶ, Ἰόνιον, ἀφανής, λίπος, γαλῆ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἱππολύτου Στεφανηφόρου.

542. **Φωνηεντόλιπον.**

Πντν - μλστ - σχν - στν

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Χωρεκῆς Ρουμανίδος.

543. **Γρῖφος.**

```
      τι          τι          ον          το
   τι    ο     τε    π     τι    ον     μ     ον    το    θε    το
τε          τε    τι    τε    ον          ον    το          το
   τι          τι          ον          το

N N N                                   αφ
N       N                         αφ          αφ
N       N        καίω θε          :  :          τῷ
N N N                                   αφ          αφ
                                            αφ
```

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δουκὸς τῆς Καρύστου.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

(Ἡ λέξις λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητάς μας λεπτὰ 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὅρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεραι τῶν 10 πληρώνονται ὡς νὰ ἦσαν 10 λέξεις.)

Ζητῶ διεύθυνσιν «Ἀνωνύμου». — Φωκίων Λ. Ζησιάδης, Ἀμισός. (Ε, 129)

Ζητῶ ἀλληλογραφίαν μὲ συνδρομητρίας καὶ ἀνταλλαγὴν Μ. Μυστικῶν μὲ συνδρομητρίας καὶ συνδρομητάς. Ἀσπάζομαι τὴν Ἀθῶαν Καρδίαν, Ἔλαφον τῆς Ἀρτέμιδος καὶ Εὐτυχῆ Θνητήν. — Ἀγγελική Γ. Ποταμιάνου, Ἀργοστόλιον. (Ε, 130)

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων «Ἀνέστη Κωνσταντινίδου» 1905.